

РЕШЕНИЕ

№ 855

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2196** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.2в, ал.1, т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ във връзка с чл.4, пар. 3 от Договора за Европейския съюз/ДЕС/.

Производството е образувано по искова молба от „Алтенпфлеге“ЕООД, подадена чрез адв.Д., с която се претендира да бъде осъден Върховния административен съд да му заплати обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 35 781,18лв., от които 32 690,23лв. начисления по ревизионен акт /в т.ч. 27 771,37лв. начислен ДДС и отказан данъчен кредит и 4 918,86лв. начисления за лихви/ и 3 090,95лв. юрисконсултско възнаграждение и разноски по касационното дело, ведно със законната лихва от предявяването на настоящата искова молба, които вреди са причинени вследствие на нарушение на правото на Европейския съюз от страна на ВАС с решение №10652/03.08.2020г. по адм.д.№11597/2019г., с което е отменено Решение №228/24.07.2019г. по адм.д.№30/2019г. на АдмС-П..

В исковата молба се твърди, че с Ревизионен акт № 22002218000127-091-001/03.09.2018г, за м.10.2016 г. не е признато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1 от ЗДДС, тъй като освен фактурите не са представени доказателства за осъществяване на доставките, общо 7198,20лв. по фактури на „Ди ес инвест 2007“ ЕООД и „Ел-пи 06“ ЕООД; начислен е данък върху добавената стойност 17 271,63лв. и е определен резултат за периода ДДС за внасяне 17 004,66лв. с 3108,32лв. лихви; за м.11.2016г. е начислен ДДС 3473,29лв. с определен резултат за периода ДДС за внасяне 2894,24лв.

с 504,92лв. лихви и за м.12.2016 г. е начислен допълнително ДДС 8220,55лв., определен е резултат за периода 7872,47лв. ДДС за внасяне с 1305,62лв. лихви. Общо дължимият за внасяне ДДС е 27 771,37лв с 4918,86лв лихви. Начисленият ДДС в РА за м.10 и 11.2016г. е по фактури за доставка на услуги на германски граждани на обща стойност 102 776,09лв. на основание чл.21, ал.1 от ЗДДС, според който мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получател е данъчно незадължено лице, е мястото, където доставчикът е установил своята независима икономическа дейност. За м.12.2016 г. данъкът е начислен върху получените парични преводи от физически лица от Германия в общ размер 40 858,30лв. на основание чл.21, ал.1 и чл.25, ал.6 от ЗДДС. В РА органите по приходите са приели, че в издадените фактури дружеството неправилно не е начислило данък върху добавената стойност по чл.40, т.1 от ЗДДС за получените преводи от германски граждани за предоставени услуги по договорите с тях с предмет домашни грижи, с място на изпълнение на територията на Германия. С решение №10652/03.08.2020г. по адм.д.№11597/2019г. на ВАС-Осмо отделение е отменено решение № 228/24.07.2019 г. по адм.д. № 30/2019 г. на Административен съд-Перник и вместо него е отхвърлена жалбата на „Алтенпфлеге” ЕООД против РА № Р-22002218000127-091-001/03.09.2018 г. на ТД на НАП-С.. В исковата молба се излагат твърдения, че решението на ВАС е постановено в нарушение на първичното законодателство на Съюза и практиката на СЕС във връзка с общите принципи на общностното право, нарушение на вторичното право на Съюза и принципа на неутралитета на ДДС, и в частност на чл.132, § 1, б.“ж“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на ДДС; в нарушение на практиката на СЕС във връзка с непризнатия данъчен кредит; нарушение на правото на Съюза във връзка със неотправяне на преюдициално запитване. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В съд.з. ищцът „Алтенпфлеге” ЕООД, р.пр., не изпраща представител.

Ответникът–Върховен административен съд, чрез юриск.Д. в съд.з. и в представен от нея писмен отговор на исковата молба, оспорва основателността на предявения иск. По същество на спора се твърди неоснователност на исковите претенции поради липса на кумулативно предвидените предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за нарушаване на общностното право. Претендира се присъждане на съдебните разноски по списък.

Прокурор Д. от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност и неоснователност на исковите претенции и пледира за отхвърлянето им.

Като взе предвид изложеното в исковата молба, отговора по същата, становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, Административен съд София-град съдът приема за установено от фактическа страна следното:

„Алтенпфлеге” ЕООД е търговско дружество, чиято основна дейност е набирането на персонал, който да полага грижи за възрастни и болни хора в домашни условия, посредством германски агенции за подбор на персонала. Дружеството не е регистрирано като доставчик на социални услуги на територията на Република България. Чрез свой персонал, „Алтенпфлеге” ЕООД извършва услуги на частни лица в домакинства в Германия, свързани с подкрепа на стари или болни хора, като в тях не са включени медицински услуги и манипулации.

С решение №10652/03.08.2020г. по адм.д.№11597/2019г. на ВАС-Осмо

отделение е отменено решение № 228/24.07.2019 г. по адм.д. № 30/2019 г. на Административен съд-Перник и вместо него е отхвърлена жалбата на „Алтенпфлеге“ ЕООД против РА № Р-22002218000127-091-001/03.09.2018 г. на ТД на НАП-С., с който за м.10.2016 г. не е признато право на приспадане на данъчен кредит общо 7198,20лв. по фактури на „Ди ес инвест 2007“ ЕООД и „Ел-пи 06“ ЕООД, начислен е данък върху добавената стойност 17 271,63лв. и е определен резултат за периода ДДС за внасяне 17 004,66лв. с 3108,32лв. лихви; за м.11.2016г. е начислен ДДС 3473,29лв. с определен резултат за периода ДДС за внасяне 2894,24лв. с 504,92лв. лихви и за м.12.2016 г. е начислен допълнително ДДС 8220,55лв., определен е резултат за периода 7872,47лв. ДДС за внасяне с 1305,62лв. лихви. Общо дължимият за внасяне ДДС е 27 771,37лв с 4918,86лв лихви.

В РА не е признато право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури на двамата доставчици на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1 от ЗДДС, тъй като освен фактурите не са представени доказателства за осъществяване на доставките. В ревизионното и съдебното производство не са представени доказателства, установяващи приемо-предаване на фактурираните стоки, поради което ВАС приема, че законосъобразно в РА не е признато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, доставките по които не са осъществени на посоченото правно основание.

Начисленият ДДС в РА за м.10 и 11.2016г. е по фактури за доставка на услуги на германски граждани на обща стойност 102 776,09лв. на основание чл.21, ал.1 от ЗДДС, според който мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получател е данъчно незадължено лице, е мястото, където доставчикът е установил своята независима икономическа дейност. За м.12.2016 г. данъкът е начислен върху получените парични преводи от физически лица от Германия в общ размер 40 858,30лв. на основание чл.21, ал.1 и чл.25, ал.6 от ЗДДС. В РА органите по приходите са приели, че в издадените фактури дружеството неправилно не е начислило данък върху добавената стойност по чл.40, т.1 от ЗДДС за получените преводи от германски граждани за предоставени услуги по договорите с тях с предмет домашни грижи, с място на изпълнение на територията на Германия.

За да отхвърли жалбата на ищеца срещу РА, ВАС е изложил съображения , че съгласно чл.40, т.1 от ЗДДС, в приложимата редакция от ДВ, бр. 63/2006 г., освободена доставка е извършването на социални услуги по Закона за социалното подпомагане. Според чл.132, § 1, б.„ж“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на ДДС, държавите членки освобождават доставките на услуги, тясно свързани със социалните грижи и социалното осигуряване, включително тези услуги, доставяни от старческите домове, от публичноправни субекти или от други организации, признати за благотворителни от съответната държава членка. В преамбюла на Конституцията Република България е определена като демократична, правова и социална държава. Съгласно чл.26, ал.2 от Конституцията на Република България чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения по тази Конституция с изключение на правата и задълженията, за които Конституцията и законите изискват българско гражданство. Предвиденото в чл.40, т.1 от ЗДДС освобождаване от облагане на социални услуги по ЗСП се отнася за предоставени в страната социални услуги независимо на български граждани или на чужденци, пребиваващи в страната, за които в ЗДДС в изпълнение на социалния характер на държавата по Конституция и на

чл.132, §1, б.“ж“ от Директива 2006/112/ЕО е предвидено освобождаване от облагане с данък върху добавената стойност. За предоставени от българско дружество услуги на чужденци извън територията на страната няма основание за приложение на чл.40, т.1 от ЗДДС предвид чл.26, ал.2 от Конституцията. Социалният характер на държавата е уреден в националното законодателство, приложимо за социалните нужди на български граждани и пребиваващи в страната чужденци, за които е приложимо предвиденото в чл.40, т.1 от ЗДДС освобождаване от заплащане на данък върху добавената стойност. Т.е. ВАС приема, че освободени доставки на социални услуги, от установен в България доставчик, са само извършените към български и чужди граждани на територията на България, но не и тези, извършени към пребиваващи в друга държава-членка получатели.

С решението на ВАС, в полза на ответника са присъдени съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 090,95лв.

При така установената фактическа обстановка,съдът прави следните правни изводи:

Разпоредба на чл. 2в от ЗОДОВ урежда ред за разглеждане на искове срещу държавата за вреди от нарушения на правото на Европейския съюз (ЕС).Съгласно чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ административните съдилища притежават компетентност да решават спорове, при които се твърди, че вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз – за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

Ищеца претендира отговорност от ответника, по арг. за приложение на чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ и по силата на норма на чл. 203, ал. 3 АПК, според която по реда на глава единадесета от АПК се разглеждат и исковете за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз.

Настоящият съдебен състав счита иска за допустим за разглеждане по реда на чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ – претендират се обезщетения за вреди, които са резултат от правораздавателна дейност на ВАС по решение, като последна инстанция (№10652/03.08.2020г. по адм.д.№11597/2019г. на ВАС), с позоваване на нарушения на правото на ЕС. Искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимиран ответник, разполагащи с правосубектност като юридическо лице по смисъла на чл. 205, ал. 1 от АПК. Искът е предявен от лице с правен интерес, което твърди, че в рамките на проведено съдебно производство са били нарушени защитени от правото на ЕС негови права. Твърди се, че нарушенията на Общностното право, извършени от ответника, са непосредствена и пряко причина за настъпване на вредите за ищеца, тъй като са обусловили крайните фактически и правни изводи, довели до потвърждаването ревизионния акт със съдебното решение на ответника - т. е., вредите за ищеца не биха настъпили, ако посочения горе съдебен акт беше издаден в съответствие с Общностното право. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ и с оглед седалището на увреденото лице, делото е подсъдно на АССГ. С оглед горното, следва да се приеме, че искът е допустим, като по съществото му съдът взе предвид следното:

С иска се претендират вреди от правораздавателната дейност на ответника–Върховния административен съд, постановил решение

№10652/03.08.2020г. по адм.д.№11597/2019г., с което е отхвърлена жалбата срещу РА № Р-22002218000127-091-001/03.09.2018 г. на ТД на НАП-С.. Исковата претенция се основава на твърденията, че при постановяването на решението си, ВАС не е тълкувал и приложил правилно разпоредбата на чл.132, § 1, б.“ж“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. относно общата система на ДДС, съгласно която държавите членки освобождават доставките на услуги, тясно свързани със социалните грижи и социалното осигуряване, включително тези услуги, доставяни от старческите домове, от публичноправни субекти или от други организации, признати за благотворителни от съответната държава членка.

В настоящото производство е недопустимо извършването на преценка за обоснованост на постановления от ВАС съдебен акт. Предмет на настоящото дело не е спорът, решен с влязло в сила решение на касационната инстанция, а нейни противоправни действия, изразяващи се в неправилно прилагане на нормите на общностното право, от които са настъпили вреди за ищеца. В този смисъл, правният спор по настоящото дело по отношение на Решението, постановено от ВАС, се съсредоточава единствено по въпроса дали ответникът незаконосъобразно (като краен резултат от осъществения съдебен контрол по законосъобразността на обжалваният административен акт) е потвърдил процесния РА, с който неправомерно е отказано освобождаване от ДДС на доставките на ищеца, нарушавайки посочения в исковата молба текст на чл.132, § 1, б.“ж“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28. 11. 2006 г., относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС),като вследствие на това противоправно действие са настъпили твърдените вреди.

Извъндоговорната отговорност за нарушения на правото на ЕС е уредена в чл.240, §2 от ДФЕС - в случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите-членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения. Доколкото други първични актове на правото на ЕС (ПЕС) не уреждат обезщетяването на вредите, причинени от държавата за нарушения на ПЕС, тази възможност се извежда от практиката на Съда на европейския съюз (СЕС, Съдът).

В практиката на СЕС в тази материя - Решение от 19 ноември 1991 г. по съединени дела С-6/90 и С-9/90 и Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела С-46/93 и С-48/93 - Съдът достига до извод, че "при такива обстоятелства правото на обезщетяване е признато от общностното право, при положение че са изпълнени три условия, а именно че 1. нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, че 2. нарушението е достатъчно съществено и накрая, че 3. съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица.

Относно първата предпоставка – твърдяната като нарушена разпоредба на чл.132, § 1, б.“ж“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28. 11. 2006 г., относно общата система на данъка върху добавената стойност, съдът съобрази следното:

Директивите са нормативни актове, които не се прилагат пряко в националното законодателство, но с Тълкувателно решение по съединени дела С-6/1990 и С-9/1990, СЕС е признал възможността на частноправните субекти да се позовават на права, пряко произтичащи от Директива. Директивният ефект на които се позовава ищеца е

такова състояние на една правна норма на ПЕС, при която става възможно юридически и физически лица да черпят пряко от нея права и задължения, които съдилищата на държавите-членки на ЕС са длъжни да признаят и приложат. Принципът на директния ефект на нормите на ПЕС Съда на ЕС е дефинирал по делото С 26/62 Van Gend en Loos v. Nederlandse Administratie der Belastingen. Съдът обаче поставя определени критерии, на които следва да отговаря една разпоредба на ПЕС, за да се ползва същата с директен ефект. Н., на която се признава директен ефект, трябва да е ясна, точна и конкретна, т.е. с ниска степен на абстракция, така че по безспорен начин от нея да се извлекат правата и задълженията на адресатите. Освен това тази норма трябва да е безусловна, юридически перфектна и завършена.

Нормата на чл.132, § 1, б.“ж“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, предвижда, че държавите-членки освобождават сделките по доставката на услуги и на стоки, тясно свързани със социалните грижи и социалното осигуряване, включително тези услуги доставяни от старчески домове, от публичноправни субекти или от други организации, признати за благотворителни от съответната държава-членка. Правото на освобождаване по тази разпоредба зависи от две кумулативни условия: от една страна - естеството на предоставяните услуги, които трябва да са тясно свързани със социалните грижи и социалното осигуряване; и от друга - доставчика на услуги, който трябва да е публично правен субект или друга организация, призната за благотворителна от съответната държава членка.

В същия смисъл е и решението по дело С-620/21 на Съда на ЕС, по което се приема, че предвиденото в Директивата освобождаване от ДДС се прилага за всяка доставка на услуги, свързани със социалните грижи и социалното осигуряване, стига те да са осъществени от доставчик-публичен орган или организация, призната за благотворителна от съответната държава членка, независимо дали такава услуга фактически се извършва в държавата членка, в която доставчикът е установен, или в друга държава членка. Съдът уточнява и, че признаването на организации, които не са публично правни субекти, за благотворителни за целите на освобождаването от ДДС е от компетентността на държавата членка по облагането. Накрая, Съдът приема, че регистрирането на дружество като доставчик на социални услуги в държавата членка по облагането е достатъчно, за да се приеме, че това дружество попада в обхвата на понятието „организация, призната за благотворителна от съответната държава членка“ по смисъла на Директивата, само когато това регистриране изисква компетентните национални органи да проверят предварително дали това дружество е благотворителна организация при спазване на принципа на данъчна неутралност. Така, при прилагането на освобождаване от ДДС държавата членка по облагането не може, що се отнася до две данъчнозадължени лица, които упражняват едни и същи дейности и чиято форма на работа или условията, при които предоставят социални услуги, са сходни, да признае едното от двете лица за благотворителна организация, а същевременно да не признае другото за такава организация.

В редица други свои решения СЕС изрично посочва, че целта на всички разпоредби на чл. 132 от Директива 2006/112 е да бъдат освободени някои дейности от обществен интерес, за да се улесни достъпът до някои услуги,

както и доставката на някои стоки, като се избегнат допълнителни разходи, които биха възникнали в резултат на облагането им с ДДС (С-616/15, С-412/45, С-144/13). В тази връзка формулировките, използвани за определяне на случаите на освобождаване, посочени в цитираната разпоредба, подлежат на стриктно тълкуване, като се има предвид, че тези случаи представляват изключение от общия принцип, че всяка доставка на услуги, извършена възмездно от данъчнозадължено лице, се облага с ДДС. Все пак тълкуването на тези формулировки трябва да бъде съобразено с преследваните с освобождаването цели и да зачита изискванията на присъщия на общата система на ДДС принцип на данъчен неутралитет. Изхождайки от изложеното, в практиката си по дело С-594/13, т. 18 СЕС стига до извода, че предвиденото в тази разпоредба освобождаване се прилага по отношение на доставки на услуги и стоки, които, от една страна, са тясно свързани със социалните грижи и социалното осигуряване, и от друга страна, са извършени от публичноправни субекти или от други организации, признати за благотворителни от съответната държава членка (В този смисъл е и решението по дело С- 174/11). Що се отнася по-специално до последното условие, по принцип правилата за признаване на заведенията, направили подобно искане, трябва да се предвидят от всяка държава членка в националното ѝ право. В това отношение държавите членки разполагат с право на преценка.

В производството по обжалване на РА е установено, че ищецът не е регистриран в регистъра към Агенцията за социално подпомагане като доставчик на социални услуги в България, съгласно изискванията на действащата в процесния период норма на чл. 18 ал. 2 ЗСП; т.е. е нямал право да извършва социални услуги на територията на България. В случая обаче, реалното предоставяне на процесните услуги е на територията на Германия. Вярно е, че съгласно чл. 21 ал. 1 ЗДДС мястото на изпълнение на доставката е мястото, където доставчикът е установил своята икономическа дейност, която в случая е на територията на страната, но следва да се съобрази, че това разбиране е само по отношение на действащите за данъчнозадължените лица разпоредби на ЗДДС. При това положение дружеството следвало да представи доказателства, че попада в обхвата на чл. 132 от Директива 2006/112, респективно че е признато от Германия за благотворително дружество, което да отговаря на едно или повече от условията, посочени в разпоредбата на чл. 133 от Директивата. Такива доказателства не са представени от ищеца.

Предвид горното настоящият съд приема, от една страна, че сочената за нарушена разпоредба на чл. 132 от Директива 2006/112 предоставя права на публично правни субекти и на признати за благотворителни организации, каквато ищецът не установява да е; а от друга - че дори да се приеме, че ВАС неправилно е приел, че по смисъла на директивата освободени доставки на социални услуги, от установен в България доставчик, са само извършените към български и чужди граждани на територията на България, това му нарушение не е съществено доколкото по делото не се установява ищецът да е благотворителна организация.

По отношение на твърдените нарушения на вторичното право на

Съюза и принципа на неутралитета на ДДС, както и нарушение на практиката на СЕС във връзка с непризнатия данъчен кредит по доставки, извършени към дружеството от доставчиците „Ди ес инвест 2007“ ЕООД и „Ел-пи 06“ ЕООД, ищецът се позовава на решение на СЕС от 04.06.2020г. по дело С-430/19, като не сочи конкретни нарушени разпоредби на съюзното право. Предвид това не може и не се налага да се извършва преценка дали е налице съществено нарушение и дали то засяга права на ищеца. Тълкуването, което СЕС дава в решенията си по преюдициални запитвания, не е абстрактно, а е съобразено с конкретна фактическата обстановка. Съответно решенията на СЕС по преюдициални запитвания имат задължителна сила за националната юрисдикция, когато преюдициалният въпрос, по който СЕС се е произнесъл, е идентичен с въпроса, поставен за разрешаване пред националния съд. Т.е. доколкото не се сочи конкретна нарушена норма от правото на ЕС /евентуално, такава, във връзка с тълкуването и прилагането на която е постановено решението на СЕС/, не са налице предпоставките за ангажиране на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Също така, съответният състав на ВАС при постановяване на решението си подробно е изследвал всички обстоятелства относно спорните доставки и е изложил конкретни мотиви с които са отказали право на приспадане на данъчен кредит на ищеца на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1 от ЗДДС, потвърждавайки изводите на органите по приходите.

Предвид горното настоящият състав приема, че при произнасянето си с Решение №10652 от 03.08.2020 г. по адм.д. №11597/2019г. по описа на ВАС-Осмо отделение, националната юрисдикция не е допуснала съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не е доказано наличието на кумулативно изискуеми елементи по чл. 2в, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Върховен административен съд за претърпени от ищеца имуществени вреди, намиращи се в причинно-следствена връзка с допуснато достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, поради което предявените иски се явяват недоказани и неоснователни и като такива, следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на производството, на основание чл. 10, ал.4 вр. с чл.2в, ал.3 от ЗОДОВ, ищецът ще следва да заплати на ответника възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ - 350 лв.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „Алтенпфлеге“ЕООД да бъде осъден Върховния административен съд да му заплати обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 35 781,18лв., от които 32 690,23лв. начисления по ревизионен акт /в т.ч. 27 771,37лв. начислен ДДС и отказан

данъчен кредит и 4 918,86лв. начисления за лихви/ и 3 090,95лв. юрисконсултско възнаграждение и разноски по касационното дело, ведно със законната лихва от предявяването на настоящата искова молба, които вреди са причинени вследствие на нарушение на правото на Европейския съюз от страна на ВАС с решение №10652/03.08.2020г. по адм.д.№11597/2019г.

ОСЪЖДА „Алтенпфлеге“ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Върховния административен съд съдебни разноски в размер на 350 (триста и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: